

רע"פ 8261/16 - דאוד עבד אל חי נגד הוועדה המקומית לתכנון ובניה טירה, הוועדה המחוזית לתכנון ובניה - מחוז מרכז

בית המשפט העליון

רע"פ 8261/16

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש: דאוד עבד אל חי

נ ג ד

המשיבות: 1. הוועדה המקומית לתכנון ובניה טירה
2. הוועדה המחוזית לתכנון ובניה - מחוז מרכז

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' בלטמן קדראי)
מתאריך 09.10.2016 ב-עפ"א 42725-09-16

בשם המבקש: עו"ד שחר בן עמי

בשם המשיבות: עו"ד אשר זליגר

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד מרכז-לוד (כב' השופטת ד' בלטמן קדראי), ב-עפ"א 42725-09-16, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטת בית משפט השלום הנכבד בכפר סבא (כב' השופט ע' פרייז), ב-ב"נ 53891-06-16 וב-ב"נ 23501-07-16. במסגרת החלטה זו, נדחו בקשות המבקש לביטול שני צווי הריסה מנהליים שהוצאו כנגדו.

עמוד 1

2. בד בבד עם הגשת הבקשה למתן רשות ערעור, הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצועם של צווי ההריסה המנהליים, מושא פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד. בהקשר זה הוריתי, על עיכוב ביצוע צווי ההריסה באופן ארעי, וזאת עד למתן החלטה אחרת.

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 11.11.2015 המשיבה 2, הוועדה המקומית לתכנון ובנייה "אל-טירה" (להלן: הוועדה המקומית), הוציאה למבקש היתר בניה לבניית מבנה חקלאי, ביחס למקרקעין שבבעלותו בישוב טירה, הידועים כגוש 7764 חלקות 85 ו-86 (להלן: המקרקעין). בתאריך 03.05.2016, במסגרת סיור של מפקחי היחידה הארצית לאכיפת דיני תכנון ובניה, התגלו במקרקעין עבודות בנייה ללא היתר, הכוללות מבנה המשמש כאולם אירועים, אשר נבנה תוך סטייה מקווי הגובה, חומרי הבנייה והקונסטרוקציות להיתר הבנייה אשר ניתן למקרקעין. נוכח סטייה מהותית זו מהיתר הבנייה - הוצאו כנגד המבקש שני צווי הריסה מנהליים (להלן: צווי ההריסה).

צו ההריסה הראשון ניתן בתאריך 20.06.2016, על-ידי הוועדה המקומית, ועניינו ב-"הקמת מבנה ממתכת בגובה 11.5 מטר בסטייה מהיתר + תוספת רצפת בטון + הקמת 4 ערוגות מבטון + הקמת שביל כניסה מבטון + הכשרת קרקע ללא היתר" (להלן: צו ההריסה הראשון).

צו ההריסה השני ניתן כעבור יומיים בתאריך 22.06.2016, על-ידי הוועדה המחוזית לתכנון ולבניה מחוז מרכז (להלן: הוועדה המחוזית) ועניינו, בעבודות בנייה בהיקף נרחב יותר שנעשו במקרקעין: "מבנה העשוי מקונסטרוקציית מתכת הכולל רצפת בטון בשטח כולל של כ-2100 מ"ר בגובה של כ-11.5 מטר + חומת בטון באורך של כ-400 מטר + 4 בריכות מבטון בשטח של כ"א 30 מ"ר + הכשרת קרקע בשטח כולל של כ-2500 מ"ר" (להלן: צו ההריסה השני).

3. בתאריך 26.06.2016 המבקש הגיש לבית משפט השלום הנכבד בקשה לביטול צו ההריסה הראשון, ובתאריך 12.07.2016 הגיש בקשה לעיכוב ביצוע צו ההריסה השני עד למתן החלטה בהליך שעניינו צו ההריסה הראשון. בבקשותיו טען המבקש לשיהוי בהוצאת הצווים, שכן אלו הוצאו לאחר שנסתיימה הבנייה במקום. עוד טען המבקש כי העבודות שבוצעו במקרקעין אינן מצריכות היתר בנייה שונה וכן כי פעולות האכיפה בעניינו עולות כדי אכיפה בררנית, שכן לא בוצעו פעולות אכיפה דומות כנגד מבנים אחרים באזור, אשר נבנו ללא היתר. כן נטען כי אין להוציא לפועל את צווי ההריסה, שכן המבקש הגיש תכנית מפורטת לשינוי ייעודו של המבנה משטח חקלאי לגן אירועים, אשר אושרה על-ידי הוועדה המקומית. לבסוף המבקש טען כי הוועדה המחוזית לא הייתה מוסמכת להוציא את צו ההריסה השני, וזאת בשעה שרק ימים ספורים קודם לכן, הוציאה הוועדה המקומית את צו ההריסה הראשון, שעובדותיו ונסיבותיו דומות.

4. בתאריך 04.07.2016 הורה בית משפט השלום הנכבד על צו הפסקת עבודות ביחס למקרקעין, לצורך

הקפאת המצב הקיים (להלן: צו ההפסקה השיפוטי). בהמשך, בתאריך 18.07.2016 נתקיים דיון מאוחד בעניין שני צווי ההריסה.

5. החלטת בית משפט השלום הנכבד ניתנה בתאריך 11.09.2016, ובמסגרתה נדחו טענות המבקש לביטול צווי ההריסה. במסגרת החלטתו קבע בית משפט השלום כי אולם האירועים נבנה שלא בהתאם להיתר שניתן למקרקעין, אשר מתייחס לעבודות של הקמת סככה, מבנה חקלאי וכן גדר חדשה. נוסף על כך, נקבע כי הוכח שצו ההפסקה השיפוטי הופר, הן באמצעות המשך ביצוע עבודות בנייה והן בקיום אירועים במקום.

בית משפט השלום קבע בהחלטתו כי קיומו של הליך להוצאת היתר המכשיר את העבודות הרלוונטיות – איננו מהווה עילה לביטול או השהיית צו הריסה מנהלי, ועילה שכזו תקום, לכל היותר, כאשר ההיתר מושג, או עומד בפתח ממש. בקשר לכך נקבע כי אישורה האמור של הוועדה המקומית לבקשה שהגיש המבקש לשינוי ייעוד המבנה – אין בו כדי להצביע על כך שהיתר הבנייה למבנה נמצא בהישג יד, מאחר ושינוי ייעוד המקרקעין הינו הליך שבסמכות הוועדה המחוזית, ומשכך עניינו של המבקש מצוי בשלב תכנוני מוקדם.

יתרה מכך – בית משפט השלום הנכבד דחה את טענת המבקש, לפיה חלק מעבודות הבנייה מושא צו ההריסה הראשון אינן בגדר עבודות המצריכות הוצאת היתר בניה. לעניין זה קבע בית משפט השלום כי העבודות שבוצעו לא נועדו לשרת קרקע חקלאית, כפי ייעוד המקרקעין, אלא את גן האירועים שהוקם במקום. בקשר לכך הובהר, כי אף המבקש עצמו ציין כי הבקשה שהגיש לשינוי ייעוד המקרקעין לאולם אירועים נועדה להכשיר עבודות אלה, שבוצעו בניגוד לייעודם.

באשר לטענת המבקש, כי עבודות הבנייה במקום הסתיימו, ומשכך ביצוע הצו איננו נדרש למניעת עובדה מוגמרת, קבע בית משפט השלום הנכבד, בהסתמך על דו"חות ותצלומים שהוגשו לו, כי אף נכון למועד הדיון שנערך בפניו, העבודות במקרקעין טרם הסתיימו, קל וחומר למועד הוצאת הצו על ידי הוועדה המקומית.

לעניין טענת המבקש בדבר אכיפה בררנית, בית משפט השלום קבע כי מדובר במקרה זה בטענה לאקונית וכוללנית, שאיננה עומדת בנטל לסתור את חזקת התקינות של פעולת הרשות המנהלית. יתרה מזאת, נקבע כי הוצאת צו הריסה מנהלי ביחס לפרויקט בנייה כאולם אירועים, אשר נבנה על גבי קרקע חקלאית – איננה בבחינת צעד ייחודי כלפי המבקש. משכך נקבע כי אין יסוד לטענה זו.

בסופו של יום, בית משפט השלום הנכבד דחה את בקשת המבקש לביטול צווי ההריסה, והטיל על המבקש תשלום הוצאות משפט בסך של 10,000 ש"ח לכל אחת מהמשיבות.

6. בתאריך 18.09.2016 המבקש הגיש ערעור על החלטתו של בית משפט השלום הנכבד, יחד עם בקשה לעיכוב ביצוע צווי ההריסה. במסגרת הערעור, המבקש חזר על טענתו לפיה צו ההריסה השני הוצא בחוסר סמכות, תוך קיומם של הליכים כפולים. נוסף על כך, המבקש טען כי לא התאפשר דיון הוגן בבית משפט השלום בעניינו וכי הקביעות שנקבעו בהליך קמא נעשו מבלי שנשמעו ראיות וחקירות. זאת ועוד, המבקש העלה טענות שונות, אשר לא נכללו בבקשות שהוגשו לבית משפט השלום.

7. בתאריך 09.10.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי קבע בפסק דינו כי המבקש לא הוכיח קיומו של היתר לאולם האירועים שבנה, ולמעשה הסתבר כי ההיפך הוא הנכון. עוד נקבע כי מעיון בהיתר הבנייה שניתן למקרקעין עולה באופן ברור כי הוא ניתן למטרה שונה לחלוטין, וברי כי ביצוע העבודות במקום סוטה באופן ניכר מההיתר שניתן.

בית המשפט המחוזי לא ראה מקום לייחס כל משקל למסמך, אשר צורף כנספח להודעת הערעור, ואשר תוכנו הוא אישור הוועדה המקומית, לפיו המודדים מטעמה מצאו בתאריך 18.09.2016 כי מידות המבנה תואמות את היתר הבניה. נקבע כי אישור זה לא הוגש לערכאה הדיונית, ואין מקום להגיש מסמך זה כראיה בשלב הערעור.

בנוסף, בית המשפט המחוזי הנכבד לא ראה מקום להתערב בממצאי העובדה שנקבעו על-ידי בית משפט השלום וכן דחה את טענות המבקש לפגמים שנפלו בדרך הוצאת הצווים. בית המשפט המחוזי הנכבד אף דחה טענות שהעלה המבקש לפיהן לא התאפשר לו לקיים דיון הוגן בבית משפט השלום וקבע כי: "מעיון בתיק עולה כי בבית המשפט קמא התנהל דיון ענייני, בו הוגשו תצהירים וראיות, לרבות תמונות ודוחות פיקוח. בדיון לא נדרשה חקירת מי מהמצהירים או מהמפקחים, וממילא היה למערער יומו ואין יסוד לטענות בדבר עיוות דין או פגם בהליך" (פיסקה 9 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי).

לבסוף, בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את טענת המבקש בדבר חוסר סמכותה של הוועדה המחוזית בהוצאת צו ההריסה השני. נקבע, כי בדיון הוציאה הוועדה המחוזית את צו ההריסה השני, לאחר שהבחינה כי צו ההריסה הראשון לוקה בחסר, וחששה כי ההריסה תעשה רק לגבי חלק מעבירות הבנייה שבוצעו במקרקעין. בית המשפט המחוזי בחן את נוסח שני הצווים ומצא כי קיים **שוני ביניהם**, הנובע מכך שהוועדה המקומית נמנעה מלאמץ את נוסח הצו, אשר נדרש ממנה על-ידי הוועדה המחוזית. כך למשל, בצו ההריסה הראשון לא פורט שטח המבנה המיועד להריסה ואף חסרים בו הגדרת שטחי רחבת הבטון שיש להרוס. בנסיבות אלו, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי הוועדה המחוזית קנתה את הסמכות להוציא צו הריסה נוסף וברור, המפרט את כל עבירות הבנייה שבוצעו במקום. למעשה, כך קבע בית המשפט המחוזי הנכבד – הוועדה המקומית לא מילאה את התפקיד המוטל עליה ולא הזדרזה לנקוט באמצעי אכיפה כלפי המבקש, וזאת למרות עבירות הבנייה שבוצעו במקום.

לנוכח מסקנותיו אלו, קבע בית המשפט המחוזי כי לא נפל פגם בהחלטת הוועדה המחוזית להוצאת צו ההריסה השני, ועל כן הורה על דחיית הערעור.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפני.

תמצית טיעוני הצדדים

8. בבקשתו, שב המבקש על רוב טענותיו, כפי שנטענו על ידו בפני הערכאות הקודמות. ניכר כי טענתו העיקרית של המבקש היא כי צו ההריסה השני שהוצא על-ידי הוועדה המחוזית – ניתן בחוסר סמכות. לטענתו, הוראות סעיף 238א(ב1)(3) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965, כנוסחו טרם כניסתו לתוקף של תיקון מס' 116, מיום

25.04.2017 (להלן: החוק ו-התיקון בהתאמה), מורות כי הוועדה המחוזית רשאית להוציא צו הריסה למבנה, רק לאחר שהגישה לוועדה המקומית הודעת דרישה בכתב להוצאת צו הריסה - וזו האחרונה לא עשתה כן בתוך 7 ימים. בנסיבות העניין, המבקש טוען כי הוצאת צו ההריסה השני על-ידי הוועדה המחוזית יומיים בלבד לאחר שהוועדה המקומית הוציאה צו דומה - מלמדת כי הוועדה המחוזית לא מילאה אחר הוראות החוק, ובכך "נשמטה סמכותו של יו"ר הוועדה המחוזית מלהוציא צווי הריסה ביחס לאותם מקרקעין בדיוק".

נוסף על כך, המבקש חזר על טענתו כי למבנה העיקרי שהוזכר בשני צווי ההריסה, קיים היתר בנייה כדין, ובהיעדר קביעה מפורשת כי ההיתר הינו בלתי חוקי - אין להורות על הריסתו. בנוסף, המבקש גרס כי יש לשמור על זכויותיו היסודיות בהליך התכנון, וכי יש לפרש את דיני התכנון והבנייה, לרבות את סמכויות האכיפה הניתנות מכוחו, באופן שישקף את ההכרה בזכותו הקניינית הראויה להגנה. כמו כן, טען המבקש לקיומה של אכיפה בררנית בעניינו, שכן פעולות אכיפה דומות לא נעשו כנגד מבנים נוספים המצויים בסמוך למקרקעין.

9. המשיבות סבורות, מנגד, כי דין הבקשה להידחות, זאת מאחר שהבקשה אינה עומדת באמות המידה שהותוו בפסיקה לצורך קבלת בקשה למתן רשות ערעור, וכן מהטעם שלא נפל פגם כלשהו בצווי ההריסה, המצדיק את ביטולם. בין היתר, נטען כי אולם האירועים נבנה על ידי המבקש ללא היתר; כי צו ההריסה הראשון איננו מפורט דיו ואיננו ממצה את עבירות הבנייה שבוצעו במקרקעין וכי אין מקום לשעות לטענות המבקש לאכיפה בררנית מצד רשויות האכיפה, שכן הוא לא תמך טענה זו בראיות כלשהן, אלא העלה טענה זו באופן כוללני. לבסוף, המשיבות טענו כי צווי ההריסה, מושא ההליך, הוצאו בהתאם למדיניות האכיפה הנהוגה, הרואה חשיבות רבה באכיפת החוק באזורים חקלאיים, קל וחומר באזורים הרגישים מבחינה תכנונית, כמו במקרה דנא.

בקשה להוספת ראייה

10. בד בבד עם הבקשה למתן רשות ערעור, הגיש המבקש בקשה להוספת ראיות חדשות. המדובר בתצלומי אוויר של חלקות המקרקעין, נשוא הבקשה, וכן חלקות מקרקעין נוספות, אשר לפי הטענה עולה מהם כי באזור "מצויים עשרות ואף מאות מבנים הממוקמים מתחת ובסמוך למתקני תשתיות קיימים, כגון מתקני חשמל וכיוצ"ב". לטענת המבקש, תצלומים אלה מוכיחים את טענותיו בדבר אכיפה בררנית מצד המשיבות, שכן מבנים נוספים אלה נבנו אף הם ללא היתר, אולם לא ננקטו לגביהם צעדי אכיפה, כפי שהופעלו בעניינו של המבקש.

11. בטרם אכריע בבקשת רשות הערעור לגופה, אציין כבר כעת כי דין הבקשה להוספת ראיות חדשות - להידחות. זאת, לנוכח סדרי הדין הנהוגים בערעור הפלילי (ובבקשת רשות ערעור בגלגול שלישי), המונעים ככלל הגשת ראיות חדשות בשלב הערעור, והן מטעמי מהות, שכן אין בנימוקי הבקשה ובראיות גופן כדי לסייע למבקש.

הלכה היא מלפני בית משפט זה כי לא תינתן רשות להגשת ראיות נוספות בשלב הערעור, מקום בו היה ביד המערער להגיש ראיות אלה במסגרת ההליך הדיוני. מקל וחומר אנו למדים, כי הגשת ראיות 'בגלגול שלישי' היא בגדר חריג שבחריג, והנטל המוטל על כתפי המבקש להוסיף ראיות בשלב זה - מכביד עוד יותר. מעבר לאמור, עיון בראיה גופה מלמד כי נסיבות העניין אינן מצדיקות חריגה מסדרי הדין המקובלים, שכן אין בה כדי להטות את הכף לטובת המבקש. זאת, מפני שתצלומי האוויר שצירף המבקש כראיה אמנם מצביעים על קיומם של מבנים נוספים באזור, אך אין ללמוד מהם האם מבנים אלה נבנו שלא כדין, ומהן פעולות האכיפה שבוצעו מצד הרשויות בנדון, אם אכן אלה נבנו

שלא כדין.

לאחר שנדחתה בקשת הביניים מטעם המבקש להוספת ראיה, אפנה כעת להכרעה בבקשת רשות הערעור גופה.

דין והכרעה

12. לאחר עיון בבקשה, בחומר שצורף לה, ובתגובת המשיבות לה – נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. הטעמים לכך יובאו להלן.

13. כידוע, הלכה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל רק במקרים מיוחדים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל, בעלת השלכות ציבוריות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק בולט שנגרם למבקש (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 916/17 בוסקילה נ' מדינת ישראל (18.04.2017); רע"פ 1122/17 גולדשטיין נ' מדינת ישראל (05.07.2017)). בענייננו, הבקשה איננה עומדת באמות מידה אלו, באשר היא אינה חורגת מנסיבות הפרטניות של המבקש, ואף לא מצאתי כי מתקיים בענייננו חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק.

טענותיו של המבקש הינן טענות "ערעוריות" מובהקות, הקשורות במהותן לנסיבות הפרטניות של המקרה הנדון. טענות מהסוג האמור אינן מצדיקות מתן רשות ערעור לפני בית משפט זה, לאחר שנדחו הן על ידי הערכאה הדיונית והן על ידי ערכאת הערעור, בפסק דין מפורט ומנומק כדבעי (ראו והשוו: רע"פ 4025/14 אגבאריה נ' מדינת ישראל (17.06.2014)).

14. האפשרות לעיוות דין שנגרם בענייניו של המבקש נשללת אף היא, שכן לאחר בחינת טענותיו לגופן, עולה תמונה ברורה בדבר אי-חוקיות המבנים שהקים במקרקעין, והצורך בהוצאת צווי ההריסה לשם הבטחת האינטרס הציבורי במיגור הבנייה הבלתי חוקית שהמבקש ביצע במקום.

15. הוראות סעיף 238א(ח) לחוק, כנוסחו טרם כניסתו לתוקף של התיקון, קבעו מתחם צר של ביקורת שיפוטית על צווי הריסה והורו כדלקמן:

"לא יבטל בית המשפט צו הריסה מינהלי אלא אם הוכח לו שהבניה שבגללה ניתן הצו בוצעה כדין או שביצוע הצו אינו דרוש לשם מניעת עובדה מוגמרת".

על פי הוראת הסעיף האמור – ביטול צו מנהלי על ידי בית המשפט מתאפשר רק כאשר עלה בידי מבקש הביטול להוכיח כי בנה את המבנה בהיתר, או כי הצו לא היה נחוץ לצורך מניעת עובדה מוגמרת. בפסיקה הוכרה עילת ביטול נוספת, במקרים בהם נפל פגם פרוצדוראלי בהליך, או פגם בשיקול-דעתה של הרשות המוסמכת (להרחבה ראו: רע"פ

3187/15 חטיב נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה - לב הגליל (22.02.2016).

16. בנסיבות העניין שלפניי, דומה כי אין ספק בכך שאולם האירועים שבנה המבקש במקרקעין הוקם ללא היתר. ההיתר שניתן למבקש יועד לבניית סככה חקלאית ומחסן חקלאי (ראו: נספח 6 לבקשת רשות הערעור), אלא שכפי שעולה בבירור מקביעותיהן של הערכאות הקודמות, וכן מהנספחים ומהתמונות שצורפו לתגובת המשיבות - המבנה שהוקם בפועל על המקרקעין איננו מבנה חקלאי, אלא אולם אירועים. הדברים מדברים בעד עצמם, שעה שהמבקש עצמו הגיש בקשה לתכנית מתאר מקומית לשינוי ייעוד המקרקעין - מייעוד חקלאי לאולם אירועים.

אשר לחלופה השנייה המנויה בסעיף 238א(ח) הנ"ל - בחינת השאלה האם הצו דרוש לשם מניעת עובדה מוגמרת - הרי שבית משפט השלום הנכבד קבע, כממצא עובדתי, כי הצו הוצא לשם מניעת השלמת הבנייה (שאף נמשכה במהלך תקופת הדיונים בבית המשפט), ואין בידי להתערב גם בממצא עובדתי זה.

17. אף טענות המבקש בדבר חוסר סמכותה של הוועדה המחוזית בהוצאת צו ההריסה השני - דינה להידחות. כפי שפורט לעיל, סוגיה זו נדונה ונדחתה לגופה על-ידי הערכאות הקודמות שדנו בהליך, ואף אני לא מצאתי כי יש לומר שהוועדה המחוזית פעלה בחריגה מהסמכות המוקנית לה לפי סעיף 238א(ב1)(3) לחוק, כפי נוסחו עובר לתיקון, כאשר הוציאה תחת ידיה את צו ההריסה השני. כפי שקבעו הערכאות הקודמות, הוועדה המקומית הוציאה צו הריסה שלא תאם את דרישות הוועדה המחוזית, והוא הופנה רק **לחלק מהמבנה**. מצב עניינים זה מלמד, איפוא, כי הוועדה המקומית לא נשמעה לדרישות הוועדה המחוזית - ומשכך מצאה האחרונה כי יש מקום להוצאת צו הריסה ההולם את עבירות הבנייה שנעשו במקרקעין, בהתאם לסמכותה בסעיף 238א(ב1)(3) לחוק.

18. נוכח כל האמור לעיל - לא מצאתי כי נפל פגם ממשי בפעולות רשויות האכיפה בנסיבות העניין. לפיכך אין זה ראוי לבטל את צווי ההריסה שהוצאו כדן, בהתאם למדיניות האכיפה, הרואה בעבירת הבנייה הבלתי חוקית, משום נגע שיש למגר.

19. אשר על כן - הבקשה למתן רשות ערעור נדחית. עיכוב ביצועם של צווי ההריסה, עליו הוריתי - יתבטל בתאריך 02.09.2018, זאת כדי לאפשר למבקש להתארגן למימוש צווי ההריסה.

ניתנה היום, ה' באב התשע"ח (17.7.2018).

המשנה לנשיאה